

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatelů **a) Sv. M.,** a **b) nezl. Se. M.,** zast. matkou Sv. M. jako zákonnou zástupkyní, zastoupených JUDr. Pavlem Krupkou, advokátem se sídlem v Litoměřicích, Palachova 14, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 23. 5. 2003, č. j. 59 Az 114/2003 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna zástupci stěžovatelů, advokátu JUDr. Pavlu Krupkovi, **se přiznává** v částce 1750 Kč a **bude** mu **vyplacena** z účtu Nejvyššího správního soudu v Brně do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka Liberec ze dne 23. 5. 2003, č. j. 59 Az 114/2003 – 39 byly zamítnuty žaloby stěžovatelů proti rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 21. 5. 2002, č. j. OAM-1278/VL-07-P11-2000 a č. j. OAM-7165/VL-01-P11-2001), kterými bylo rozhodnuto, že se stěžovatelům neuděluje azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona. V odůvodnění rozsudku uvedl, že shledal závěr ministerstva o tom, že důvodem odchodu ze země původu byly obavy ze členů satanistické sekty, ke které patří i švagr stěžovatelky, za zcela v souladu s podklady, které byly založeny ve správním spise a s nimiž byla stěžovatelka seznámena před vydáním rozhodnutí, a to v ruském jazyce.

Krajský soud neshledal, že by ministerstvo důležité skutečnosti uváděné stěžovatelkou opomnělo. Stěžovatelka ostatně ani neuvedla, jaké důležité skutečnosti měly být opomenuty. Není pochybením, jestliže v odůvodnění správního rozhodnutí nejsou opsána všechna tvrzení stěžovatelky. Podstatou je uvedení skutkového závěru týkajícího se důvodů, které vedly stěžovatelku k podání žádosti o udělení azylu. V závěru, že důvodem opuštění Ukrajiny bylo pronásledování ze strany členů sekty a jejího švagra, ministerstvo nepochybilo, neboť tento závěr logicky vyplývá z tvrzení stěžovatelky v průběhu správního řízení. Podle názoru soudu si ministerstvo opatřilo dostatek důkazů o objektivní situaci na Ukrajině, tyto důkazy zhodnotilo jednotlivě i společně s dalšími důkazy a jeho hodnocení nebylo v rozporu se zásadami logiky. Důvod neudělení azylu spočíval v tom, že pronásledování ze strany členů satanistické sekty a jejího švagra nelze považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu. Jednání těchto osob v žádném případě nelze přičítat státní moci, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by švagr a členové sekty byli jakkoli propojeni se státními úřady či že státní úřady jejich jednání podporovaly nebo trpěly. Nebylo možno dospět ani k závěru, že by státní orgány nebyly schopny stěžovatelku před tímto pronásledováním ochránit, neboť v řízení bylo prokázáno, že stěžovatelka o takovou ochranu dostatečným způsobem nepožádala a na postup policie si nestěžovala a neobrátila se ani na soud či jinou organizaci zabývající se ochranou lidských práv. Okolnosti, ke kterým došlo v azylovém zařízení, nebyly skutkově ani právně významné, a proto ministerstvo nepochybilo, pokud k nim nepřihlédlo. Pokud jde o překážku vycestování nelze stěžovatelkou uváděné skutečnosti posoudit jako případ, kdy by se stěžovatelé museli vrátit do státu, kde by byl ohrožen jejich život z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., v níž v obecné rovině poukázali na porušení ustanovení správního řádu. V doplňku kasační stížnosti podané z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítali nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, neboť nesprávně aplikoval hmotné právo na důvody pro poskytnutí azylu uváděné stěžovateli. Stěžovatelé od počátku tvrdili, že jsou ohroženi na životě ze strany svého příbuzného. Ministerstvo i soud aplikovaly na toto tvrzení ustanovení § 12 zákona o azylu, aniž by zkoumaly, zda nelze aplikovat ustanovení § 14 zákona o azylu. V případě stěžovatelů jsou podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení splněny, neboť jsou pronásledováni příbuzným. Soud by měl hodnotit důkazy uváděné stěžovateli podle všech možných ustanovení hmotného práva a neomezit se pouze na způsob aplikace zákona o azylu provedený ministerstvem. Pokud tak neučinil, nesprávně posoudil právní otázku, kterou měl řešit. Stěžovatelé současně požádali o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatelka pouze opakuje důvody, pro které se nechce s dítětem na Ukrajinu vrátit. Pokud je v doplnění kasační stížnosti namítáno, že žádost stěžovatelů nebyla posouzena podle § 14 zákona o azylu, je to neopodstatněná výhrada, neboť ministerstvo posuzovalo žádosti stěžovatelů i z hlediska § 14 zákona o azylu a svá rozhodnutí řádně odůvodnilo. Navíc námitku proti neudělení azylu podle tohoto ustanovení stěžovatelé vznášejí poprvé až v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili v kasační stížnosti, a dospěl

k závěru, že není důvodná, přičemž neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelé v kasační stížnosti především uváděli, že ji podávají z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. V projednávané věci však krajský soud v napadeném rozsudku nerozhodl o odmítnutí návrhu ani o zastavení řízení, ale rozhodl o zamítnutí žalob, které nesprávně označil jako opravné prostředky. Proto tento stěžovateli uplatněný důvod je zcela nepřípadný.

Pokud je stěžovateli s poukazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítána nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v tom, že soud nesprávně aplikoval hmotné právo na důvody pro poskytnutí azylu uváděné stěžovateli a vycházel z aplikace ustanovení § 12 zákona o azylu ministerstvem, aniž by bylo zkoumáno, zda v daném případě nelze aplikovat ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť stěžovatelé jsou pronásledováni příbuzným, jedná se o námitku uplatněnou až v kasační stížnosti, a proto je ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O stěžovateli podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s., přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádnému z účastníků nepřiznal právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelé nebyli v kasační stížnosti úspěšní a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovatelům byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 7 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů náleží advokátovi odměna za dva úkony právní služby 1600 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 150 Kč, celkem tedy 1750 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 27. května 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu